

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

26. An Immunitas Ecclesiarum neganda sit aliquibus reis, etiam si non commiserint delicta in iure exceptuata? Et an Clerici gaudeant Immunitate Ecclesiarum, vt laici? Et Sacerdos, v. g. indutus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76442](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76442)

RESOL. XXVI.

Alibi in Ref. que hic est infra 19. & in Ref. 17. Quæro quinto.

Que hic est infra in alio iuris annot.

Sup. hoc supra in Ref. 14. & in alio eius annotationum, & infra in Ref. 18. per totum.

Sup. hoc infra in Ref. 44. & in alio eius annotationum.

& ita hanc sententiam præter Doctores quos alibi contra Reginaldum citavi, non solum in terminis Bullæ Gregorianæ, sed etiam in terminis iuris communis, docet Sanchez in *opuscul. tom. 2. lib. 6. cap. 1. dub. 10. num. 2.* Quia, ait ille, in *cap. inter alia*, de immunitate Ecclesiarum quantumcumque graua delicta perpetraverit, non est reus ab Ecclesia arcendus, nisi in casibus duobus, ibi exceptis. Et sic Panormit. *ibi num. 17.* dicit decisionem illius capitis non esse extendendam ad alios casus. Idem Antonius Gomez *tom. 3. var. cap. 10. num. 2.* & Bossius *tit. de captivitate. n. 32.* dicitur conclusum esse in Senatu, quod nec etiam pro crimine læsæ Maiestatis potest extrahi; & sic quantumvis crimen graue sit ultra ibi excepta, non est extrahendus: & Montalvus *part. 1. tit. 21. lib. 4.* dicit, in nullis aliis casibus ultra ibi exceptos debere extrahi, quia immunitas, & favor Ecclesiæ debet ample intelligi; & Marianus Zozimus *tr. de citationibus, art. 17. num. 39.* dicit quod secundum Doctores, illi tres casus excepti non extenduntur ad similes, & Faber *§. fin. Inffit. de his qui sunt sui, vel alieni iuris, n. 2.* dicit quod iure Canonico omnes gaudent immunitate Ecclesiæ, exceptis casibus dicto capite inter alia positis. Huc vsque Sanchez, quem ego citavi in *part. 4. tra. 1. resol. 45.* cum Castro Palao, & aliis, quibus nunc addo Elisabetham Danza in *pugna Doctorum tom. 2. tit. de immunit. Eccles. c. 4. n. 10. & seq.* qui hanc sententiam non solum in laico, sed etiam extendit in Clerico sodomita, & sequitur Ioannes Maria Nauaricus in *sum. Bullar. tit. de immunit. Eccl. u. 4.* etiam si crimen sodomia commissum esset in Ecclesia, quia in dicta Bulla Gregoriana excipiuntur tantum crimen homicidij, & mutilationis, si committantur in Ecclesia: ergo, &c. Credit tamen Farinac. *de immunit. c. 6. n. 98.* quod si huiusmodi Clericus deliquisset iuxta terminos constitutionis Pij V. quod indubitanter Papa, si fuisset requisitus, illam concederet, sicut potest & solet aliquando concedere in delictis grauioribus, licet non exceptatis in Bulla Gregorij XI V. vt per eundem Farinacium *vbi supra n. 346. & seq. par. 1.*

3. Notandum etiam est hic Cutellium ad *legem Federici, cap. 72. not. 81. num. 1.* contra me docere, infideles non gaudere immunitate Ecclesiarum, asseritque meam sententiam nullo fundamento posse tueri. Sed tu ne deseras videre me ipsum, non solum in loco à Cutellio citato, sed etiam in *part. 4. tra. 5. resol. 50.* vbi solida inuenies fundamenta pro hac stabilienda sententia, quam nouissimè cum 12. Doctoribus tenet etiam Barbosa *de iure Eccles. lib. 2. cap. 3. num. 44.* vbi testatur ita declarasse mense Februario anno 1631. sacram Congregationem Immunitatis, quam tanquam oraculum in his materiis iurisdictonalibus, SS. D. N. Urbanus Papa V III. toti Christianitati constituit. Ab hoc puro fonte, mi Cutelli, haurienda est aqua, & tu tamen sententias, quas ego ex factis Cardinalium Congregationibus doceo, nunc vocas reprobas, modò ais procedere ex iuris ignoracione, nunc asseris nullo fundamento posse tueri. Terribilis quidem opinionum qualifcator esses, si in nostro sacro Tribunali ob in illud bene merita, vt moris est, ad id munus admitteteris.

4. Notandum est tamen hic obiter Barbosa *loco citato* inter auctores, tenentes infideles non gaudere immunitate Ecclesiastica, me etiam annuere, sed, vt visum est, ego contrarium docui, voluit credo, doctus, & amicissimus vir me inter auctores affirmantes ponere, sed posuit inter negantes, quod non semel accidit ex abstractione speculationis in componendo.

An Immunitas Ecclesiarum neganda sit aliquibus rebus, etiam si non commiserint delicta in iure excepta?

Et an Clerici gaudeant Immunitate Ecclesiarum vbi ibi?

Et an Sacerdos, v.g. indutus cotta, & stola extra Ecclesiam, procedente cruce ad efferendum defunctum, vel Sacramentum Extrema Vnctionis vel Eucharistiæ ad infernum, possit capi à satellitibus de licentia Episcopi? Ex part. 6. tract. 1. Ref. 25.

§. 1. **E**X pluribus resolutionibus supra positis clare apparet Sarpum affirmatiuam tenere sententiam, & idèd *fol. 55* sic tandem asserit. Multa retuli, quæ sigillatim solent frequenter accidere, vt ex iis generatim colligi possit sacrorum se locorum immunitate eos defendere non posse, qui quæuis alia graua, atque enormia delicta commiserint: etenim aut iudem, aut maioribus etiam de causis, quas supra recensimus, quodcumque aliud graue delictum complectuntur. Et ex Farinacio, & Nauarro, testatur Romæ immunitatem Ecclesiarum vsu receptam non esse, nisi in leuioribus delictis, quod à Pontifice permittitur, ne iustitia optimatur, & publica quies & tranquillitas perturbetur. Et addit, quod nemo sanæ mentis credere poterit Summos Pontifices id iuris cæteris Principibus non concedere, quod publicæ conuenit tranquillitati, & ab ipsis in eorum ditione necessarium iudicatur. Quate tandem subdit Ecclesiarum immunitatem, cum statuta fuerit ob delicta, quæ nullo consilio, sed impetu quodam sunt, & ad refugium miserotum, non debere Ecclesias ipsas Latronum speluncas efficere, & eorum receptaculum, qui atrociora facinora perpetrauerint: idcòque satis iuperque esse, si iudices inferioris subfelli, qui leuiora delicta iudicant, eam obseruant; sed Maiores iudices in atrocioribus ea non tenent. Huc vsque Sarpus.

2. Sed contrariam sententiam tenendam esse puto, etiam in terminis iuris communis, vt nos supra in discussis quæstionibus probauimus: & ratio est clara; quia *cap. inter alia*, priùs dicit. Quantumcumque graua maleficia, perpetrauerint; & postea addit in particulari duas illas exceptiones, nisi publicus Latro fuerit vel nocturnus depopulator agrorum; &c. Ergo non licet contra Sarpum ad alia omnia crimina æquè graua illas extendere; aliàs non esset exceptio, sed destructio Regulæ. Cum ergo ius commune in aliquibus locis constituat vniuersalè Regulam, & quasdam exceptiones addat, sequitur confirmare Regulam quoad omnia crimina non excepta, ex illo Axiomate communi, quod Exceptio firmat Regulam in contrarium quoad casus non exceptos, satis patet ex *l. nam quod liquidè, §. final. ff. de Procurat. legit. & ex l. quæstum, §. denique, ff. de fund. instruct. & ex cap. domus 32. quæst. 7.* & notat Surdus in *consil. 430. num. 7. lib. 3.* Bartolus in *dict. l. quæstum, §. denique, ff. de fund. instruct. Romanus singul. 337. num. 8.* Gratus *respons. 155. n. 6. lib. 2.* Giurba *conf. 110. n. 18.* Gratianus *disceptat. forens. cap. 598. num. 17. & 18.* & determinauit sacra Rota coram Ludouisio *decis. 259. num. 4.* & alij. Vnde à regula generali posita *in d. cap. inter alia*, non est discedendum: nam à regula non est discedendum, vbi exceptio minimè posita est; vt patet ex *l. præuaricationis ibi*: quia neque lege aliqua de hac re actum est, neque Senatusconsulto, de præuaricat. & docuit Sacra Rota penes Farinacium *part. 4. decis. 688. n. 3.* Caputaquens. *part. 2. decis. 367. num. 2. & 3.* & idèd dicit Bartolus in *l. iis*

Sup. hoc in Ref. præfata & vide etiam Ref. primam post præfata, & alias eius primæ not.

frandem, §. bonorum, ff. de testam. militari, quem sequitur Monaldus consil. 96. num. 3. volum. 2. quod exceptio, quæ à lege non fit, neque ab homine fieri debet. Cum igitur ius commune constituat regulam generalem, quod delinquentes pro quibuscumque delictis debeant gaudere Ecclesiarum immunitate, & excipiat aliquos casus, in non exceptuatis standum est regulæ: quia qui habet regulam pro se, fundatam habet suam intentionem in casibus non exceptis, per gloss. notat. in cap. 1. de regul. iur. in 6. circa finem, & ex gloss. in l. omnis definitio, ff. de regul. iur. Et ita hanc nostram sententiam in terminis iuris communis tradit Gutierrez in part. quest. lib. 3. quest. 4. num. 12. & 13. Cartarius decis. criminal. 9. n. 14. & 15. Castrus Palaus tom. 2. tract. 11. disp. unic. punct. 10. num. 4. Farinacius de immunit. cap. 22. num. 353. & alij penes ipsos.

3. Nec valet dicere in fauorem Sarpi, Decianum lib. 2. cap. 28. n. 20. & alios docere, quod ex identitate rationis constitutio pœnalis potest extendi ad alios casus similes. Nam respondeo, quod hoc non procedit, ubi agitur de præiudicio causæ fauorabilis, prout est immunitas Ecclesiarum, & ita docet ex Alexandro, & Romano, Farinacius de immunit. cap. ult. n. 355. & post illum Castrus Palaus loco citato, & alij.

4. Sed hæc questio non habet difficultatem post constitutionem Gregorianam, ut patet primò ex illis verbis. Ita ad vnam tantum formam reducimus, & quia dicta dictio taxatiua, tantum, de sui natura impedit extensionem ad non expressa, ex l. properandum, §. 1. C. de indic. & ex l. si cum exceptio, §. quod si homo, ff. quod met. caus. Et quando adiecta est orationi affirmatiuæ, ut in dicta constitutione, affirmat illud quod ponit, & excludit ac negat omne illud, quod est extra modum & formam eius quod ponitur, ex l. Iulianus, & l. non tantum, ff. de petit. heredit. & ex l. qui aliena, §. liberos, ff. de negot. gest. ut obseruat Viuius decis. 380. nu. 11. lib. 2. Francus decis. 123. num. 4. Surdus decis. 192. num. 10. Seraphinus decis. 257. num. 2. & alij. Deinde aliquorum casuum exceptio in dicta constitutione efficitur per modum formæ, ut constat ex illis verbis. Ad vnam tantum formam reducimus: sed certum est, quod formæ nihil addi, vel minui potest, sed esse ad vnguem obseruandam, ex l. 1. §. opus nouum, ff. de nou. oper. nunciat. Baldus in l. quoties, C. de suis, & legitim. cum aliis Doctoribus communiter. Ergo, &c.

5. Secundò probatur: quia in dicta Bulla apponitur, sublata eis & eorum euilibet, & c. quæ quidem omnem prorsus extraneam interpretationem & extensionem resecat atque repellit, ut notat Decius consil. 16. num. 2. lib. 1. Aymon consil. 201. num. 43. Puteus decis. 50. num. 5. lib. 1. Farinacius consil. 76. num. 14. Peregrinus de immunitat. cap. 36. num. 44. Et idè ex supradictis rationibus, & multis aliis post constitutionem Gregorianam omnia crimina præter exceptuata in dicta Bulla, gaudere immunitate docent communiter Doctores, Maranta in controuers. iur. p. 2. respons. 36. num. 29. Giurba consil. 110. num. 15. & consil. 6. num. 17. Ambrosinus de immunitat. cap. 1. num. 5. & 6. Farinacius cap. 22. num. 355. Nouarius in summa Bullarum, tit. de immunitat. num. 55. Castrus Palaus tom. 2. tract. 11. disp. unic. punct. 10. num. 2. Cartarius decis. crimin. 46. num. 3. & seq. Sperellus in decisionib. fori Ecclesiast. decis. 22. num. 8. Peregrinus de immunitat. cap. 6. num. 3. & seq. Cæsar Loccatellus in Breuiar. de Tortura, inspect. §. num. 159. Antonius de Marinis in quest. resolut. cap. 170. num. 10. Ciarrinus in controuers. forensibus capit. 4. num. 23. Bonacina tom. 2. disp. 3. quest. 7. punct. 5. num. 1. & alij penes ipsos. Ex qua communi doctrina patet corrucere ea, quæ contra me

nominatim docet Marius Cutrellius in suo Cod. Legum Sicularum, ad leges Martini Regis, cap. 17. num. 5.

6. Restat igitur satis probatum contra Sarpum, reos pro quibuscumque delictis etiam enormibus, & atrocissimis gaudere Ecclesiarum immunitate, si non sint inter crimina à iure exceptuata, quæ quidem etiam non sūt vllò modo ad casus similes extendenda.

7. Nec obstat id, quod asserit Sarpus ex Farinacio, & Nauarro, Romæ solum in delictis leuioribus reos gaudere Ecclesiarum immunitate: nam hoc est falsum, spurcūque mendacium. Et idè adducam hic ipsum Farinacium se retractantem, & contra Nauarrum insurgentem in Appendice, de immunit. cap. 2. num. 17. vbi sic ait. Et in vrbe, quod Ecclesiastica immunitas non habeat locū aduersus iudices sæculares Papæ, testatur fuit Nauarrus in Manuali. cap. 25. num. 16. Quod & idem testatus fuit quest. 26. num. 24. quam testificationem typis mandauit, fidem Nauatri sequutus, & longè antequam Officialis in Vrbe extitisset: sed postquam locum tenentis Cardinalis Sanctissimi D. N. & successiue Procuratoris fiscalis generalis officii fundus fuit, hanc corruptelam in Alma vrbe non vigere se ipsa comperi: quia reos ad Ecclesiam propter grauiā delicta confugientes officiales nunquam extrahunt, nisi de licentia Summi Pontificis, & ita ego sapulis expertus sum, & practicaui. Nec mirum est si Nauarrus in hoc allucinatus est, quia huiusmodi licentiæ per Summum Pontificem ore tenus officialibus conceduntur. Ita Farinacius. Et idè cessat argumentum à simili, quod faciebat Sarpus, nempe quod sicut ratione boni regiminis Pontifex in vrbe non obseruat iura circa immunitatem Ecclesiarum; sic etiam id concedere Principibus Laicis dicendum erit.

8. Sed dato & non concesso, quod Pontifex in vrbe dictam immunitatē nō nisi pro leuioribus delictis obseruaret, non exinde inferri potest licere hoc etiam alios Principes efficere; nam speciali ratione id Papæ licitum esset propter Principis, qui legem tulit, præsentiam, & qui propterea secundum contingentiam, & diuersitatem casuum potest ore tenus prouidere, concedere & non concedere immunitatem: quæ quidem ratio fundatur in l. presentis, C. de his qui ad Eccles. confug. dum Imperator facta generali prohibitione, quod nullus de Ecclesia extrahi, aut expelli possit, declarat hanc prohibitionem vbique seruandam, præterquam in Ciuitate Constantinopolitana, in qua ipse Imperator regebat; sed lex ista nulla fuit ex defectu potestatis. Igitur dicendum est omnino contra Sarpum in Vrbe Romæ punctualiter obseruari constitutionem Gregorij X. circa immunitatem Ecclesiarum. Et tandem ad id, quod idem Sarpus hoc loco asserit, & alibi exaggerat, si enormia delicta gauderēt immunitate, Ecclesias ipsas Latronum speluncas efficiendas esse, & eorum receptaculum, qui atrociam facinorā perpetraverint. Respondet Gutierrez in pract. questionib. lib. 3. quest. 3. n. 9. & adducit auctoritatem D. Chrysostomi defendentis Eutropium seuerissimum Tyrannum & deprædatorem, ac Christianorum persecutorem, qui ob manifestas eius rapinas ab Honorio & Arcadio Imperatoribus ad supplicium vltimum damnatus confugerat ad Ecclesiam: & idè ne ab ipsa Ecclesia extraheretur, sic asserit. Et maxime propter hoc tuendus est Eutropius, quod scelestorum princeps fuit: in his enim oportet glorificari Deum, qui permisit in id necessitatis eum adueni, ut per ipsum & virtus, qua inest Ecclesie, noscetur. Ista enim vera sunt ornamenta altaris Ecclesie; ista sunt vera Christiana pietatis insignia. Et Paulò post Quid enim agendum est Christianis; auellendusne quisquam ab Ecclesia, ad quam paulò post, omnibus accedendum

Sup, hoc supra in Ref. 3 per totam, & signanter §. Sed prorsus, & infra ex doctrina Ref. 59. §. 2. alias 4. Veri nam,

dendum est, offerendaque Dominica oratio, qua hoc potissimum orabimus. Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimitimus debitoribus nostris. Non ergo parandam est, ut is qui in Ecclesiam speravit, frustra speraverit. Huc usque os aureum Chrysostomi. Qui quidem acriori stylo nunc in Sarpum insurgeret docentem ut visum est, Ecclesiam leuiores tantum delicta protegere debere. Et tamen etiam apud gentes, ut docet Tacitus lib. 3. Annalium, Capitalium criminum rei in Asylo tuti erant; & ad statum Beli rei quorumcumque criminum impunitatem inueniebant, ut obseruat D. Antonius lib. 11. histor. rit. 120. §. 7. & alij.

Quæ hic est infra Resol. 14. & in Resol. 37.

9. Norandum est hinc obiter contra Abbatem & alios: Clericos gaudere immunitate Ecclesiarum, ut Laicos. Ita ego ipse in 3. part. tract. 1. resol. 35. & latius infra. Vnde ex his oritur pulchra quaestio. An Sacerdos, verbi gratia, indutus cotta & stola extra Ecclesiam præcedente Cruce ad efferendum defunctum, possit capi à Satellitibus de licentia Episcopi: & negatiuam sententiam docet Casar Locatellus in Breuiario de Tortura, inspect. §. num. 164. Et ita fuisse decisum coram Eminentiſſimo Vicario Verbis anno 1614. testatur in personam Parochi Sanctæ Dorothæa trans Tyberim. Et ratio est, quia eadem reuerentia, quæ debetur Ecclesie, quæ domus Dei est, debetur multo magis Sacerdoti, dum in habitu Sacerdotali diuina ministrando; & Ecclesiastica officia exequendo Christum Dominum repræsentat, illiusque vices gerit. Et hæc opinio Locatelli à fortiori procederet, si Sacerdos indutus cotta & stola deferret Sacramentum Extreme Vnctionis, vel Eucharistiã ad infirmum. Et idem his casibus, Sacerdos interrogatus ab Episcopo de aliquo delicto, ex quo captus fuerat, non teneretur respondere, sed posset obicere nullitatem capture.

RESOL. XXVII.

Enumerantur aliqua delicta, qua contra opinionem Sarpis gaudere debent Ecclesiarum Immunitate? Notantur aliqui ex quatuordecim casibus qui in corpore huius Resolutionis explanantur, quia sapinus conuincere possunt in praxi. Ex part. 6. tract. 1. Resol. 26.

§. 1. PRæter crimina, quæ contra Sarpum supra satis firmauimus gaudere Ecclesiarum immunitate, non ingratum Lectoribus fore existimaui hic alia multa adducere. Et idem,

2. Quæro primò, an filius occidens patrem, gaudeat immunitate. Negatiuè responder Parisius lib. 1. cons. 96. & alij, quorum tamen resolutio secundum aliquos non procedit in quouis parricidio, sed in infidioso & incauto; alioquin si simul Pater & filius di-gladiantur, & vnus alterum in rixa occideret, non ex qualitate sola parricidij filius immunitatè amitteret, nullibi enim id iure cautum reperitur. Ita Barbosa de iur. Eccles. lib. 2. c. 3. n. 95. Sed si secundum Barbosa sola qualitas parricidij non priuat reum immunitate Ecclesiarum; neque ego puto illa priuari, si occiderit Patrem infidiosè, & incautè: nam, ut supra probatum est satis; homicidium infidiosum gaudet immunitate; secus autem, si inter Patrem & filium nulla intercessisset inimicitia: nam tunc esset homicidium proditorium, & non gauderet priuilegio immunitatis.

Sup. in Res. quæ hic est infra 90.

3. Quæro secundò, An suspensus, vel interdictus ab ingressu Ecclesie gaudeat eius immunitate? Negat Felinus in cap. 2. de exceptionib. num. 6. & adducit textum in cap. quia frustra, de usur. nam interdictus ingrediens Ecclesiam aduersus eius prohibiti-

nem delinquit, cuius aditus est illi interdictus: et ego frustra eius auxilium implorat. Secundò, suspensus & interdictus, si in his censuris moriantur, denegatur sepultura Ecclesiastica: ergo similiter dum viuunt, debet eisdem denegari aditus ad Ecclesiam. Sed contraria sententia est vera, quam tuetur Suarez de Religione, tom. 1. lib. 3. cap. 10. num. 4. Ambrosinus de immunit. cap. 8. num. 12. Farinacius cap. 2. num. 44. & alij. Quia censura interdicti non inducitur priuatione huius priuilegij, nec priuat ab ingressu materialis Ecclesie, sed formalis: videlicet ab ingressu in ordine ad audienda diuina officia. Nec pro Felino facit textus, quem adducit, quia suspensus ab ingressu Ecclesie non delinquit contra Ecclesiam, quæ est notabilis decisio illius textus. Et ad secundum argumentum respondeo; in his quæ sunt iuris meri positiui, non attendi, nisi ad prohibitionem; ita ut si prohibeantur, non fiant, si non prohibeantur, conficiantur: atqui idem suspensi & interdicti non sepeliuntur in Ecclesia, quia hoc ipsis prohibetur, & cum non prohibeatur immunitate gaudere, rectè fit ut illa fruantur: ergo non possumus bene argumentari de vno casu ad alium.

4. Quæro tertio, An excommunicatus declaratus gaudeat immunitate. Negat Felinus ubi supra: quia sunt Ecclesie rebelles, & exclusi ab Ecclesia, & fidelium participatione: ergo erunt exclusi ab hoc priuilegio: ita tenet Franciscus Motinus, quem citat Chartarius decis. crimin. 95. n. 17. Sed ibi merito contrariam docet ipse sententiam. Primò; quia excommunicati nullo iure excluduntur ab hac immunitate, ergo eis competit. Secundò, quia non assignabitur maior ratio, quare Clerici excommunicati non perdant priuilegium Canonis, vel fori, quam Laici excommunicati perdant hanc immunitatem. Tertio, quia Ecclesia interdista non perdit hoc priuilegium, neque homo excommunicatus illud amittet. Quarto, quia excommunicatus nullo iure excluditur ab hac immunitate. Ergo, &c. Et ita tenent Couarruias lib. 2. q. 1. cap. 20. nu. 11. Syluester verb. immunitas 3. num. 2. Nauarrus in Manuali, cap. 25. n. 19. Peregrinus de immunit. c. 12. n. 2. & alij penes Chartarium ubi supra, & penes me ipsum in part. 1. tr. 1. resol. 34. Ad argumentum verd in contrarium adductum fateor excommunicatum esse Ecclesie rebellem; sed Ecclesia maiorem ostendit pietatem, dum illum tuetur; Et in hac materia immunitatis non respicitur delictum sed loci sanctitas.

Sup. hoc in Res. not. seq. in §. Vlt. & ad lia. §. 1. & hic infra lo. sine §. Quæro de excommunicato. bungs Resol. sine.

Quæ hic est infra Resol. 77. & in §. 8. & ill. annot. præterita.

5. Quæro quarto, An Sodomita gaudeat immunitate. Respondent negatiuè Doctores, quos ego citavi in 3. part. tract. 1. resol. 2. Sed ibi merito affirmatiuam sententiam tenui. Nec te terreat decisio 155. Francisci de Castillo part. 2. in qua habetur in Curia nostra Archiepiscopali Panormitana fuisse declaratum quemdam, qui Sodomiam perpetravit in dormitorio cuiusdam sui Monasterij, non gaudere eius immunitate: quia illa decisio fuit fundata in licitis arbitariis concessis à Pontifice illi Archiepiscopo: sed stando in terminis iuris dictam decisionem Castilli merito nouissimè reprobatur Carolus Maranta in controu. iur. part. 2. respons. 36. n. 22. & seq. vbi ex validissimis rationibus probat crimen pessimum, atque nefandum immunitate Ecclesie gaudere. Et ita ego olim consului quemdam, qui actum Sodomiticum in Ecclesia commiserat, non fuisse eius immunitate priuandum: solum enim ab illa excluduntur occidentes, vel mutilantes membra: Ergo, &c. Vnde resellendus venit Barbosa de iur. Eccles. lib. 3. cap. 9. num. 127. Cotrea in relect. de immunit. part. 3. num. 4. & Phœbus como 1. decis. 39. num. 7. & alij multi penes ipsos:

Quæ hic est supra Res. 253. Vnde, & infra in Res. 59.

6. Quæra